

[Hans Thyge Jacobsen.]

Jeg giver ikke noget som helst for den højtærede Ministers Taben Taalmodigheden i Dag den 8. April eller for, at han først i Dag finder sig foranlediget til, da han trængt kommer og ikke kan faa sit Lovforslag vedtaget enstemmigt, at offentliggøre Protokollen fra Kanslergade.

Det er i det hele taget meget vanskeligt at debattere med den højtærede Socialminister, for paa et vist Tidspunkt, naar han er trængt af Realiteter, skæmmes hans Polemik af, at han gaar over til Personligheder. Det er en Foreteelse, jeg har lagt Mærke til i den Tid; jeg har været herinde, og jeg undgik heller ikke i Dag min Skæbne. Den højtærede Minister, der jo tilhører en Kreds, der mener, at Religion er en Privatsag, undsaa sig i Dag ikke for at blande sig i, hvad jeg burde og skulde tænke og mene ud fra mit kristelige Sindelag. Jeg skal sige til den højtærede Minister at foruden at frabede mig hans Indblanding i mine private Affærer, saa har den højtærede Ministers Udtalelse i saa Henseende ikke nogen Virkning, navnlig naar han i sin fortsatte Polemik kommer her og erklærer, at jeg har krævet forhøjede Præmier, at jeg har krævet Nedsættelse paa andre Punkter, og at jeg har jamret over de offentlige Udgifter. Ja, jeg har krævet forhøjede Præmier; men hvor har jeg krævet Nedsættelse? Det ønsker jeg en nøje Besvarelse af.

Jeg har i mine Udtalelser sagt, at Venstres Presse skulde ikke løbe Landet rundt og overse de 6,8 Mill. Kr. i Overgangsudgifter. Hvis den højtærede Minister kalder det at jamre over de offentlige Udgifter, saa taler han igen sit bekendte Økseskaftsprog.

Den højtærede Socialministers Taalmodighed er en Taalmodighed, som først tabes sent, tabes den 8. April. Min Taalmodighed strækker sig endnu saa vidt, at jeg skal sige til den højtærede Minister, at naar han til Slut spørger om, med hvilken Berettigelse kommer det konservative Folkeparti, som kendte Grundlaget — kendte, sagde den højtærede Minister; han kan ikke en Gang hitte Rede i Tidsbestemmelserne længere. Nej, vi kendte det først for en halv Time siden, da den højtærede Minister bekendtgjorde det —, med hvilken Ret kommer det konservative Folkeparti, som kendte Grundlaget, her og taler om Diktat? Jeg siger: min Taalmodighed byder mig at sige, hvad den højtærede Minister saa udmærket godt ved, at da vi kom i Udvalget, det lovlige Udvalget her i Rigsdagen,

og stillede vore Ændringsforslag for at arbejde med paa dette Lovforslags endelige Vedtagelse, erklærede den højtærede Minister, at han bundet af Aftaler ikke kunde indlade sig i nogen Realitetsforhandling. Det vil og kan den højtærede Minister ikke benægte. Og med den Berettigelse taler vi fra vor Side om Diktat.

Til det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, som vilde holde en Prædiken, skal jeg sige, at den Lignelse, han tog som sin Tekst, sit Udgangspunkt, har jo en Person, som man ogsaa bør lægge Mærke til. Det er nemlig Faderen, der i Lignelsen havde givet sine Sønner Besked. Nu ved jeg ikke af, at det ærede Medlem er min Fader, og det ærede Medlem er derfor aldeles ikke i Stand til at give mig nogen som helst Antydning af Befaling paa noget som helst af Livets Omraader. Derfor var denne Lignelse som Tekst for at skildre mit Forhold fuldkommen forvirrende.

Men det ærede Medlem gjorde sig her skyldig i nøjagtig det samme, som den højtærede Minister gjorde i Gaar overfor det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven. Som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven overfor Lovforslaget om social Forsorg under første Behandling havde udtalt sig anerkendende om saglige Ting i Lovforslaget, saaledes har jeg ved dette Lovforslags første Behandling udtalt mig endogsaa stærkt anerkendende om det saglige Indhold deri, og saa kommer man her ved tredje Behandling og bruger disse to Taler politisk. Det er en af de Fremgangsmaader, som gør det parlamentariske Liv mere og mere utiltalende. Det er en af de Façonner, man her inde har tilegnet sig ikke mindst fra Ministerbænken, en af de Façonner, som gør, at vi andre bliver nødt til, naar der fremsættes Lovforslag, at udtale os ikke blot med den allerstørste Varsomhed, men ligefrem udtale os saadan, at Ministre og andre ikke skal kunne misbruge vore Udtalelser bagefter.

Det er rigtigt, at jeg ved første Behandling har udtalt mig stærkt anerkendende om dette Lovforslags saglige Indhold, men jeg har ikke paa noget Tidspunkt hverken i den Tale eller i nogen anden erklæret mig rede til uden Ændringer at acceptere den højtærede Socialministers Forslag, aldrig nogensinde. Jeg har appelleret til, om vi kunde samles her til en neutral Opgaves Løsning i et neutralt Arbejdsfællesskab, og jeg tror, Ministeren vil indrømme mig, at jeg i de svundne Aar, de fire Aar, har gjort, hvad der stod i min ganske vist ringe Magt, men dog i min Magt,